

Jedním z nejslibnějších učení jistých škol okultní filosofie je to, že je třeba dosáhnout moci vypuzovat myšlenky. Přirozeně, toto umění vyžaduje praxi, ale jako ostatní umění, když je jednou zvládnuto, není v něm žádné mystérium či obtížnost. A stojí za praktikování. Vskutku je možno oprávněně říci, že život začíná až tehdy, kdy je dosaženo tohoto umění. Neboť je zjevné, když namísto toho, abychom byli ovládnuti jednotlivými myšlenkami celé jejich hejno v jejich nesmírné mnohosti a rozmanitosti a schopnosti patří nám, abychom je řídili a vysílali a užívali, kde si zvolíme, život se stane nezměrnou a ohromnou věcí, ve srovnání s tím, čím byl předtím, jeho dřívější podoba se může jevit jako téměř prenatalní. A proto je tato síla tak cenná. A neosvobozuje pouze člověka z jeho duševního soužení (které činí nejméně devět desetin trápení v životě), ale dává mu koncentrovanou sílu zvládnání duševní práce, která mu byla dosud zcela neznámá. Ty dvě věci spolu vzájemně souvisejí. „Když pracujete, vaše myšlenky by měly být soustředěny na práci,

nerozptylovány čímkoliv, co je nepodstatné pro zrovna vykonávanou práci – šlapajíc jako skvělý motor, s ohromnou silou a dokonalou hospodárností – žádné opotřebovávání z tření nebo narušování částí kvůli činnosti jiných sil ve stejný čas. Pak, když je práce hotová, pokud není žádný důvod k použití stroje, musí se patřičně zastavit, zcela – zastavit se kompletně – žádné strachování (jako kdyby bylo skupině chlapců dovoleno dělat neplechu s lokomotivou, jakmile se dostane do depa) – a člověk se musí stáhnout do oblasti svého vědomí, kde pobývá jeho skutečné Já. Tvrdím, že moc myšlenky-stroje se nesmírně zvýší díky schopnosti nechat ji být na jedné straně, a jejím samotným užíváním se soustředěním na straně druhé. Stává se skutečným nástrojem, který mistr-dělník odkládá, když s ním skončil, a který s sebou po celou dobu nosí jen fušer, aby ukázal, že jej vlastní.“ Pokud žák zvládne ideu vyjádřenou v několika výše uvedených větách, vskutku se stane

pánem myslí. A pokud rozšíří tuto ideu do pole svých emocí, a bude tam praktikovat stejnou ideu a metodu, stane se také pánem svých emocí – dosažení nevyčíslitelné hodnoty. Ale před započítím obou těchto věcí zjistí, že je nezbytné dojít k plnému uvědomění skutečnosti že jeho Já – jeho skutečné „Já“ – je něco nadřazeného a překračujícího obojí – jeho myšlenky i emoce. Musí vejít do jasného uvědomění „Já jsem,“ než může doufat, že bude schopen říci „Já činím“ ve vztahu k těmto dosažením. Jak byli staří rozekruciani zvyklí říkat: „Když ‚Já‘ vnímá sebe jako Já a pána, jedině pak je schopno usednout na svůj trůn a vynutit svou vůli na podřízené ve světě svých myšlenek, tužeb, pocitů a emocí.“ Nejenom že osvícené „Já“ projevuje svoji sílu v souladu s tím, co bylo naznačeno výše, ale může také projevovat svou vůli v té oblasti, kterou populární moderní psychologie nazývá „podvědomá mysl.“ Což je pouhou velikou oblastí myslí mimo hranice soustředěného

pole pozornosti.
V té rozlehlé říši
se odehrává ohromná část
myšlení
průměrného člověka,
kdy jsou výsledky
promítány do jeho pole
pozornosti více méně
chaotickým způsobem.
Aniž bychom zacházeli
do hloubky tématu,
můžeme říci, že člověk,
který uchopil
realitu a sílu „Já“
je schopen vydávat
pozitivní příkazy
této části jeho
duševní činnosti,
a nezpůsobovat pouhé
fungování
myšlenkového třídění,
odvozování a dovozování,
nýbrž také
prezentovat zprávu
o takové činnosti
své bdělé pozornosti
v kterýkoliv čas
a na kterémkoliv místě.
Páni myslí
se takto zbavují
mnohé dřiny
běžných intelektuálních
procesů,
a získávají logicky
dokonalé výsledky
připravené k použití,
v souladu s mírou
tréninku a směřování,
které byli schopni
vynutit na výše zmíněných
oblastech své mysli.
Souhrnně
by si měl být
student vědom,
že průměrný člověk
vnímá jenom některé
z nižších podúrovní
a pododdělení
úrovně
lidského vědomí;

a v rozlehlé říši
čekají
úžasné oblasti
na prozkoumání
moudré rasy
a generací
daleké budoucnosti.
Moudří z lidí
nečekají na
celá staletí
dlouhou evoluci
většiny lidské rasy,
nýbrž jdou
„zkratkou“
do vyšších podúrovní
díky pečlivému tréninku
v souladu s liniemi
naznačenými schopnými
učiteli, kteří demonstrovali
ctnost a hodnotu
metod,
jež byly známy
a vyučovány
pokročilými okultisty
po tisíce let,
přičemž učení rozekrucianů
je nádherným příkladem
takových dosažení.
Dokonce i bez snahy
dostat se do dvou vyšších
úrovní vědomí,
může osvícená rasa
dosáhnout výšin
duchovních dosažení,
která jsou tak vzdálena
od toho, o čem jen sní
průměrný člověk,
že se mohou zdát
jako nejdivočejší fantazie.
VI. Úroveň
vědomí
Polobohů
Existuje úroveň
vědomí, která je
o mnoho vyšší
než úroveň
lidského vědomí –
dokonce než ty
nejvyšší podúrovně
veliké říše –

že jí rozekrucianí
přiradili
poněkud nápaditý
pojem „úroveň
vědomí polobohů.“
vědomí polobohů.“
Je tomu tak protože
jednotlivec, který dosáhne
těchto výšin, a je schopen
„být uvědomělý“ na této
úrovni, je mnohem výše,
než pouhý člověk,
takže vypadá
„téměř jako bohové.“
Rozekrucianí učí,
že na této vysoké úrovni
bytí přebývají jisté
velmi pokročilé duše –
kdysi lidé,
ale dnes téměř jako bohové,
ve srovnání s lidmi –
které pomáhají s velkým
dílem pokroku
lidské rasy
v obecném smyslu
duchovní evoluce.
Učení je takové,
že rasa jako celek
se pomalu vyvíjí
k výše zmíněné vyšší
úrovni vědomí,
a v daleké budoucnosti
si jí bude
běžně „vědoma.“
Mezitím však
jistě pokročilé duše
překročily
lidskou úroveň
a dostaly se
do vyšší úrovně,
kde pomáhají a asistují
zbytku lidské rasy.
Navíc,
jednotlivci, jehož
rozvoj je velmi rychlý,
se z jedné nebo více
velmi dobře známých příčin
čas od času objevují
„záblesky vědomí“
ze zmíněné

vyšší úrovně, které,
alespoň na čas
přinášejí jedince
do vědomého kontaktu
s tou vyšší úrovní.
Stránky
mystických záznamů
jsou plné zkušeností
tohoto druhu.
V jistých podobách
poetického zápalu,
duchovních velebení,
a mystických zkušeností,
tyto záblesky přicházejí
a jsou pak
zaznamenány jednotlivcem,
který je zažil –
záznam je však
obvykle podáván
v terminologii
filosofie, náboženství,
nebo obecného
systému víry
člověka prožívajícího
kontakt či „osvícení“,
přičemž si ten člověk
plně neuvědomuje
z jakého zdroje ten záblesk
Pravdy přišel.
V posledních letech
bylo mnoho z těchto
zkušeností roztrženo
a zahrnuto do děl
spisovatelů,
pod obecným názvem
„Kosmické vědomí.“
V drtivé většině případů
lidí, kteří dosáhli těchto
zkušeností a těch,
kdo je zaznamenali,
panuje názor,
že vědomí
jehož záblesk si uvědomili,
je nejvyšší možné.
Ale, tak úchvatné,
jak tyto zkušenosti jsou,
v převážné většině případů
se jedná o pouhé záblesky
vhledu světla některé
z nižších podúrovní

rozlehlé úrovně
polobohů –
kdy existuje nespočet
vyšších úrovní,
které čekají na rozvoj
bytosti, aby zažila
jejich světlo a slávu,
a nade vším tím
existuje
nejvyšší úroveň ze všech,
úroveň bohů,
vůči níž je všechno ostatní
jen jako slabý
stín skutečnosti.
Charakteristickým
znakem
úrovně vědomí
polobohů je
jednota
s universálním životem .
vědomí
života
všeho-projeveného.
Lišíc se samozřejmě
v mnoha stupních a formách,
je toto charakteristickým
znakem všech
zkušeností této ohromné
úrovně vědomé činnosti.
Na této úrovni
se jednotlivec cítí
v blízkém spojení
se zbytkem stvoření –
sjednocená část
(nikoliv oddělená) Všeho.
Zažití i nepatrného
dočasného kontaktu
s touto úrovní bytí
vytváří běžnou
„mystickou zkušenost“,
o níž všichni mudrci,
proroci, básníci a osvícené
duše všech věků zpívali,
a o nichž se nás
pokoušeli informovat slovy,
jež nejsou adekvátní
takovému úkolu.
Studie
těchto mystických záznamů
vrhá mnoho světla

na předmět,
a velmi stojí
za čas a pozornost
všech studentů
rozekrucianského učení.
Ale student
musí mít vždy na paměti,
že tyto zkušenosti
nejdou koncem všech
úvah o tématu, ani
konečným slovem Pravdy.
Tak jako je tato část
učení hodnotná,
nesmí být nikdy zaměněna
za nejvyšší vrchol
hory Pravdy.
Všichni,
kdo zažili záblesky
osvícení,
nebo letmé zahlédli Oheň
kosmického vědomí –
kdy obě
třídy jevů
náleží úrovni
vědomí
polobohů –
došli k uvědomění
skutečné
jednoty života
ve vesmíru,
a opravdovému
uvědomění si, že vesmír
je oživován jedním životem,
který je rozptýlen
a proniká všemi částmi
svého rozměru
a projevu.
K takovým se dostalo
ujistění,
že ve vesmíru
není nic „mrtvé“ –
že každá část a každý díl,
jednotlivý i společný,
je nadán životem.
Nejenom v ten čas,
ale přinejmenším
po čas té zkušenosti
vzešel pocit
naprosté jistoty,
že jedinec je ve spojení

s tímto jedním životem,
a je skutečným
centrem činnosti
v jeho přítomnosti.
Navíc by mělo být
zdůrazněno,
že při takových zkušenostech
se nejedná o pouhé
intelektuální přesvědčení
o pravdivosti
výše zmíněných faktů,
nýbrž naopak se
projevuje
skutečné „vědění“,
přímé a okamžité,
o těchto věcech.
Člověk,
který má tu zkušenost,
ví tyto věci stejně tak,
jako ví,
že on sám je živý
a přítomen ve vesmíru.
Je nemožné
sdělit přesnou povahu
tohoto vědomí
komukoliv, kdo nezažil
alespoň jeho slabý záblesk.
Lze jej popsat pouze
v jeho vlastních termínech.
Ve většině těchto případů,
zatímco skutečné
vědomí
po několika chvílích
odejde,
zůstane vzpomínka,
která s jedincem
zůstává navždy
a která mu dává
jistotu ohledně pravdy,
jíž byl svědkem,
takže nic
nemůže nikdy otrástit
jeho přesvědčením o tom.
Je třeba mít na paměti,
že tyto záblesky
vědomí jsou proroctvími
určitého stupně
vědomí,
které se někdy v budoucnu
stanou normálním

stavem vědomí lidstva.
Navíc
nesmíme zapomenout,
že zde na Zemi
existují jisté
pokročilé duše,
pro které je tento stupeň
a stav vědomí normální
a běžný –
a v nichž
vždy existuje uvědomění
v přítomném vědomí
té Jednoty
s universálním životem.
Takové bytosti
jsou vskutku polobohy
ve srovnání s průměrnými
lidskými bytostmi.
Někteří z velkých
světových vůdců –
zakladatelé
velkých náboženství,
a ostatní jejich druhu,
byli naplněni
tímto vědomím
a usilovali, aby je
projevili v zahalené podobě
svým následovníkům,
kteří nebyli dostatečně silní,
aby unesli pravdu.
Mnoho z těchto velkých
duší je stále přítomno
na Zemské pláni
v tělesné podobě,
v nově vtělených podobách,
pokračujíc ve své práci a
usilujíc o pozvednutí lidstva.
Moderní básník vyjadřující
přesvědčení o
universální jednotě života
používá termíny,
jimž porozumí všichni,
kdo zažili záblesky
kosmického vědomí,
následovně:
„Neb vše je jedno,
a vše je součástí,
a není odděleno,
jak se zdá;
A krev života

má jedno srdce,
bijící skrz Boha,
a hmotu a mě!“
Walt Whitman,
který sám zažil
kosmické vědomí,
říká o zkušenosti:
„Jako v mdlobách,
v okamžení další slunce,
nevýslovné, zcela mě
oslňuje a všechna nebeská
tělesa, jež jsem znal,
a jasnější, neznámá tělesa,
jeden mžik budoucí
země, nebeské země.“
* * * * *
„Nemohu být vzhůru,
neboť nic mi nepřipadá
jako dříve,
nebo jsem vzhůru poprvé,
a všechno předtím
byl hluboký spánek.“
* * * * *
„Když se snažím o tom co
nejlépe vypovědět, nemohu;
Můj jazyk je neefektivní
ve svých pohybech,
můj dech nebude poslušen
svým orgánům, stal jsem se
hloupým člověkem.“
Tennyson, podle jeho
přátel zažil letmá zahlédnutí
a záblesky
kosmického vědomí,
a v mnoha svých básních
dal vyniknout dojmům
a myšlenkám,
které k němu
v ten čas přišly.
Následující je toho
dobrým příkladem:
„Neboť vědění
je labutí na jezeru,
jež vidí a zčeřuje
povrch-stín na něm,
nikdy se však ještě
neponořilo do hlubiny,
do hlubiny všech hlubin,
dolů, do modře nebe a moře,
zeleně země,

a do milionů-milionů
zrnek, jež se
štěpí a štěpí
pořád dál
a věčně mizí
nikdy nemizí.
A vícekrát, můj synu,
více než jedenkrát, když
jsem seděl o samotě,
zabrán do sebe,
to slovo, které je
symbolem mě samotného,
smrtný symbol Já
se uvolnil a odešel
do bezejmenného, jako
se mrak rozplývá do nebe.
Dotknul jsem se svých
končetin, byly zvláštní,
nebyly mé – a přesto
bez stínu pochybnosti,
nýbrž čistá jasnost
a úplná ztráta Já,
získání tak velkého života,
jako když srovnáme naše
Slunce s jiskrou,
nezastítnelného slovy,
kdy ony samy jsou jen
stíny světa stínu.“
Dr. Richard Maurice Bucke
z Toronta, Kanady,
před řádkou let
publikoval knihu s názvem
„Kosmické vědomí,
ve které dal dohromady
řadu velmi
zajímavých zkušeností
v souladu se těmito
liniemi, jež vyprávěli ti,
kdo je prožili;
Sám Dr. Bucke,
stejně jako jeho přítel
Walt Whitman
a několik dalších
blízkých přátel
zažilo záblesky
té samé
úrovně vědomí.
Vyvozuje
následující obecnou ideu
z uvážení těchto zkušeností:

„Překrývající
sebe-vědomí
jako ta schopnost překrývá
prosté vědomí,
třetí a vyšší forma vědomí
se v současnosti vyjevuje
naší rase.
Tato vyšší forma
vědomí,
když se objeví,
přichází jak musí,
při úplné dospělosti
jedince,
kolem věku 35 let,
ale téměř vždy
mezi 30 a 40 rokem.
Posledních 2000 let
se občasně objevovaly
příklady toho,
a stává se to stále
častějším. Ve skutečnosti
ve všech výskytech,
jež byly pozorovány,
se to řídí zákony,
kterým je podřízená
každá rodící se schopnost.
Mnoho více či méně
dokonalých příkladů
této nové schopnosti
dnes ve světě existuje
a bylo mým privilegiem
poznat osobně
a mít příležitost
studovat několik
mužů a žen,
kteří jí disponují.
V řadu několika
příštích milénií
by se měl ze současné
lidské rasy
zrodit nový druh člověka,
disponující tímto vyšším
druhem vědomí.
Nová rasa,
jak může být nazývána,
by vůči nám
zaujímal pozici
jakou zaujímáme my
vůči prostému
vědomí člověka alusus.

Příchod této vyšší,
lepší a šťastnější rasy
by jednoduše ospravedlnil
dlouhou agónii jeho zrodu
skrz nesčetné věky
naší minulosti.
A prvním bodem
mého přesvědčení,
jedním z důvodů,
proč jsem se namáhal
toto před vás předložit je,
že tato nová rasa
je součástí evoluce.“